

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **UNI-BAARE CZ s.r.o.**, se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, zast. Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 3163/28, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2024, č. j. 3 Af 6/2023-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností žalobce brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. 14285/2023-900000-311.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 858521-2/2022-510000-12, jímž správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, v relevantním znění (dále jen „zákon o hazardních hrách“), tedy tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) tohoto zákona provozoval hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení nebo nebyla řádně ohlášena. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že nejméně dne 26. 6. 2018 v provozovně označené jako „MAGIC X GAMES“, nacházející se na adrese Brejčkovice 771/6, 198 00 Praha 14, prostřednictvím 12 kusů technických zařízení (6 ks typu JEWEL bez označení či výrobních čísel a 6 ks typu

HOLLYWOOD POPCORN bez označení či výrobních nebo identifikačních čísel; dále jako „technická herní zařízení“) provozoval hazardní hru podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, aniž by k tomu disponoval povolením podle § 85 téhož zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 840 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč; dále bylo uloženo ochranné opatření zabránění věci (daných technických herních zařízení, včetně napájecích kabelů, 12 ks klíčů k nim a finanční hotovosti v celkové výši 73 600 Kč spojené s provozováním hazardních her).

[3] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 26. 6. 2018 v provozovně žalobce označené „MAGIC X GAMES“ na adrese Brejččtlova 771/6, Praha 14, proběhla kontrola, která byla zaznamenána v protokolu o kontrole č. j. 179600-18/2018-510000-61.1. Předmětem kontroly bylo dodržování zákona o hazardních hrách. Kontroly se zúčastnila zaměstnankyně žalobce, L. Š., během ní se dostavila také jeho další zaměstnankyně K. Č. a jednatel žalobce, David Paukner. Z protokolu vyplývá, že na vstupních dveřích byl jako provozovatel restaurace uveden žalobce a jako odpovědná vedoucí K. Č. Na baru byla přítomna zaměstnankyně obsluhující bar, paní Š. Naproti vstupu byly prosklené dveře do prostoru, ve kterém bylo umístěno 12 kusů technických herních zařízení – 6 kusů JEWEL a 6 kusů HOLLYWOOD POPCORN. Dveře do herního prostoru byly otevřeny a prostor byl volně přístupný. Na vstupních dveřích do prostoru s umístěnými technickými zařízeními byl vylepen list s následujícími údaji: BAR BLACK BRIDGE, odpovědný vedoucí V. H. P. Po uskutečnění několika her provedla obsluha baru, paní Š., výplatu kontrolující osobě ve formě finanční hotovosti. Paní Š. mimo jiné uvedla, že v kontrolované provozovně pracuje od 24. 12. 2012 na základě pracovní smlouvy uzavřené s žalobcem, přičemž náplní její práce je obsluha baru, obsluha technických herních zařízení (nulování výher, vyplácení výher) a obsluha hráčů (podávání občerstvení), a to na základě instrukcí, které jí dává provozní baru, paní K. Č., se kterou rovněž řeší nenadálé situace týkající se provozu technických herních zařízení. Paní Š. uvedla, že provozovatelem baru je žalobce a provozovatelem herního prostoru je společnost DP&K-CZQ s.r.o. (zanikla výmazem z obchodního rejstříku ke dni 5. 1. 2022 – pozn. NSS). L. Š. dodala, že pana V. H. P. nezná.

[4] Ve spisu je dále založena smlouva o podnájmu prostor sloužících k podnikání, uzavřená dne 3. 4. 2018 mezi žalobcem jako nájemcem (ve smlouvě označen jako „pronajímatel“) a panem V. H. P. jako podnájemcem (ve smlouvě označen jako „nájemce“), jejímž předmětem byly prostory kontrolované provozovny. Z této smlouvy vyplývá, že žalobce přenechal tyto prostory do užívání podnájemci za úplatu ve výši 50 000 Kč měsíčně, včetně energií a služeb. Dle uvedené smlouvy se žalobce a podnájemce dohodli na součinnosti obsluhy, která je zaměstnána u žalobce a provádí obsluhu hostů, a to s tím, že bude „v rámci součinnosti podnájemci“ rovněž vykonávat vyplácení kreditů zákazníkům. S tím koresponduje dodatek pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a paní Š., podle něhož byla místem výkonu její práce „berna JOKER“ (bývalý název dané provozovny, kde bylo dříve povoleno provozování hazardních her – pozn. NSS) na uvedené adrese. Dále jsou obsahem spisu identické „smlouvy o nájmu“ (lišící se pouze číslem smlouvy a značkou technických herních zařízení) uzavřené dne 10. 4. 2018 mezi panem V. H. P. jako „pronajímatelem“ a společností DP&K-CZQ s.r.o. jako „nájemcem“, jejichž předmětem byla část shora uvedených prostor v rozsahu 20 m² (ve skutečnosti nejde o smlouvy nájemní ani podnájemní, neboť pan V. H. P. nebyl vlastníkem ani nájemcem uvedených prostor, ale jejich pouhým podnájemcem – pozn. NSS). Dle těchto smluv přenechal pan V. H. P. tyto

pokračování

prostory do užívání uvedené společnosti za úplaty ve výši 35 % z celkového výnosu daných technických herních zařízení. V podaném vysvětlení sepsaném v rámci kontroly pan David Paukner, jednatel žalobce, uvedl, že vlastní žalobce a dává instrukce svým zaměstnancům zpravidla prostřednictvím své provozní (paní K. Č.), dále konstatoval, že neví, jakým způsobem prováděli jeho zaměstnanci výplaty výher, nicméně informace ohledně technických herních zařízení podala jeho zaměstnancům pravděpodobně osoba pověřená panem V. H. P. David Paukner také potvrdil, že jeho zaměstnanci se podíleli na výplatě výher z umístěných technických herních zařízení prostřednictvím ovládacích klíčů. Žalobce hradí veškeré provozní služby, jako je elektrická energie, odvoz odpadu apod. Dále ze spisu plyne, že správní orgán I. stupně za účelem zjištění vlastníka technických herních zařízení vyzval pana V. H. P. i společnost DP&K-CZQ s.r.o. ke sdělení požadovaných informací. Na tyto výzvy však ani jeden z těchto subjektů nereagoval.

[5] Proti zmiňovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. 14285/2023-900000-311, podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 16. 1. 2024, č. j. 3 Af 6/2023-59, zamítl. Městský soud nepovažoval žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné nebo nicotné. Dále městský soud poukázal na judikatorní závěry vztahující se k provozování hazardních her a konstatoval, že i v nyní posuzované věci žalobce naplňuje definici pojmu provozovatele. Zaměstnankyně žalobce prováděly obsluhu technických herních zařízení nejen fakticky, nýbrž také na základě pracovních smluv uzavřených se žalobcem, resp. na základě podnájemní smlouvy. Jednání žalobce proto naplňovalo znaky provozování hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, neboť vědomě a aktivně vytvářel podmínky pro to, aby technická herní zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovnách, zajišťoval jejich údržbu a jeho zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků z těchto zařízení.

[6] Žalobce měl též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických herních zařízení, neboť z provozu těchto zařízení mu bylo vypláceno podnájemné. Ze „smlouvy o nájmu“ uzavřené mezi panem V. H. P. (podnájemcem žalobce) a společností DP&K-CZQ s.r.o. vyplývá, že výše „nájemného“ byla stanovena jako procentní sazba z výnosů hry. Správní orgány však postavení žalobce coby provozovatele nedovodily pouze z jeho ekonomické zainteresovanosti na provozu her v jeho provozovně, nýbrž zejména ze skutečnosti, že se osoby přímo spojené se žalobcem na provozu hry aktivně podílely. Žalobcovy aktivity dalece přesahovaly drobný soukromý hazard, neboť žalobce nabízel své služby široké veřejnosti bez jakékoli registrace či selekce hráčů. Z uvedených důvodů městský soud neměl pochyby o tom, že žalobce vykonával služby související se zajištěním provozu technických herních zařízení za účelem dosažení zisku.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle níž hry provozované na daných technických herních zařízeních neměly povahu hazardních her, nýbrž vědomostních a dovednostních soutěží. V prvostupňovém rozhodnutí je popsán princip těchto her a je odůvodněno, proč se jedná o hazardní hry ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách. Městský soud též připomněl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k dané otázce odkázal na úvahy správního orgánu I. stupně a tyto úvahy dále doplnil. Případná neznalost povahy těchto her nezabývá žalobce jakožto právnickou osobu odpovědnosti za přestupek, která je objektivní. Ke vzniku odpovědnosti za přestupek u právnické osoby postačuje protiprávní jednání fyzické osoby, které je právnické osobě přičitatelné. Dále městský soud nepřisvědčil

ani tvrzení žalobce, dle něhož nebyl provozovatelem provozovny „BAR BLACK BRIDGE“, neboť jeho provozovna „MAGIC X GAMES“ prostor této provozovny nezahrnovala. Z provedeného dokazování podle soudu jednoznačně vyplývá, že bez součinnosti a vědomí žalobce by daná technická herní zařízení nemohla být vůbec provozována. Byl to žalobce, kdo vytvořil podmínky pro to, aby technická herní zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovně. Jeho zaměstnanci měli přístup do prostoru, kde se technická herní zařízení nacházela, s těmito zařízeními nakládali, prováděli obsluhu hráčů a vypláceli jim výhry.

[8] Ke zcela obecným námitkám porušování zásad daných ústavním pořádkem i správním řádem, překvapivosti rozhodnutí, extrémního nesouladu přijatých závěrů s provedeným dokazováním, nesprávného právního posouzení věci i výkladu a aplikace právní normy, zjevného nepřihlédnutí ke skutkovému stavu věci a konkrétním okolnostem, paušalizovaného hodnocení odpovědnosti bez náležitého prověření a zjištění skutečného stavu, nezkoumání materiální stránky věci, užívání nadměrného formalismu a zjednodušujícího přístupu při rozhodování a překročení mezí správního uvážení nedovoleným a nepřiměřeně extenzivním výkladem právní normy městský soud pouze obecně uvedl, že neshledal jejich důvodnost.

[9] Nedůvodnými shledal městský soud také námitky žalobce, podle nichž je žalobou napadené rozhodnutí zatíženo vadami řízení, které spočívají v odmítnutí návrhů důkazů žalobce, provedení ústního jednání, v nezjištění skutečného vlastníka a provozovatele technických herních zařízení, jakož i v tom, že se správní orgány nezabývaly otázkou přičitatelnosti jednání fyzických osob žalobci. Pokud jde o vznesené důkazní návrhy, městský soud se ztotožnil s žalovaným, že jde o důkazy zcela nadbytečné. Pro řízení vedené s žalobcem není provádění jiného dokazování třeba a správní orgány nepochybily, když jeho důkazní návrhy neakceptovaly. Otázka vlastnictví technických herních zařízení není podle městského soudu pro rozhodnutí dané věci relevantní. Provedení navrhovaných výslechů ani ústního jednání by nic nezměnilo na závěru, že žalobce naplnil všechny znaky shora vymezeného přestupku. K otázce přičitatelnosti jednání zmiňovaných fyzických osob žalobci městský soud konstatoval, že podle zjištění správních orgánů k přestupku došlo v místní (v prostorech žalobce), časové (během pracovní doby) a věcné souvislosti s činností žalobce (obsluha baru).

[10] K výši stanovené pokuty městský soud s odkazem na judikaturu konstatoval, že je věcí správního uvážení žalovaného. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 840 000 Kč, což je méně než 2 % zákonem stanovené horní hranice sazby (50 000 000 Kč). Správní orgány uvedly, že žalobci byl uložen trest za velmi závažné protiprávní jednání, přičemž kromě porušení předpisů vztahujících se k regulaci hazardních her žalobce narušil také hospodářskou soutěž provozovatelů hazardních her, které byly řádně povoleny. Z hlediska způsobu a okolností spáchání přestupku bylo podle městského soudu přihlédnuto ke všem podstatným skutečnostem. Správní orgán I. stupně se při stanovení výše pokuty zabýval také okolnostmi vyhlášení nouzového stavu v České republice, přičemž vzal v úvahu právě i situaci související s pandemií onemocnění COVID-19, kdy došlo k uzavření restaurací. Z doložených dokladů je zřejmé, že žalobce dokázal po zmírnění vládních protiepidemických opatření opět začít podnikat a generovat výnosy. Městský soud měl s ohledem na uvedené za to, že uložená pokuta ve výši 840 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření žalobce, takže plní represivní i preventivní funkci, avšak s přihlédnutím

pokračování

k majetkovým poměrům žalobce ji nelze považovat za likvidační. Pokud jde o ochranné opatření zabránění věci, městský soud ve shodě se žalovaným uvedl, že byly splněny podmínky pro jeho uložení.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) obsáhlou kasační stížnost, v níž předně poukazuje na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť má za to, že městský soud nevěnoval náležitou pozornost jeho argumentaci. Stěžovatel namítá, že městský soud převzal nesprávné domněnky správních orgánů, které nemají oporu v provedených důkazech ani logických souvislostech. Městský soud rovněž bez náležitého odůvodnění odmítl provést důkazy, které stěžovatel navrhoval, přičemž některé z nich soud zcela pominul. V této souvislosti stěžovatel dodal, že výslech svědka nelze nahradit záznamem o podání vysvětlení, neboť se jedná o nepřipustný důkazní prostředek. Městský soud souhlasil s tím, že by provedení jím navrhovaných důkazů správními orgány bylo nadbytečné, ačkoliv tyto důkazy měly klíčový význam pro prokázání důležitých skutečností. Pokud městský soud považoval tvrzení stěžovatele za nepravdivá, neměl tímto způsobem odmítat navržené důkazy. Městský soud se rovněž nezabýval námitkou porušení stěžovatelových procesních práv, k němuž došlo ze strany správních orgánů, když odmítly nařídít ústní jednání k projednání přestupku a k provedení dokazování, přestože stěžovatel o nařízení ústního jednání požádal. Kromě toho městský soud nedostatečně zohlednil argumentaci stěžovatele týkající se jeho finanční nezainteresovanosti na provozu technických herních zařízení, čímž opomněl podstatné hledisko, které by mělo vliv na rozhodnutí o odpovědnosti stěžovatele za provozování hazardních her.

[12] Dle stěžovatele porušily správní orgány i městský soud jeho procesní práva tím, že nehodnotily důkazy jednotlivě ani v jejich souvislostech, nezjistily skutečný stav a opomněly zohlednit vedle okolností svědčících v jeho neprospěch ty, které naopak svědčí v jeho prospěch. Rovněž mu bylo odepřeno právo na ústní projednání věci a jeho tvrzení a předložené důkazy byly nedůvodně odmítnuty nebo nezohledněny bez náležitého odůvodnění.

[13] Celé správní řízení bylo podle stěžovatele zahájeno proti osobě, která neměla být kontrolovanou osobou ohledně plnění povinností podle zákona o hazardních hrách. Dle stěžovatele byly ve správním řízení porušeny § 5 odst. 2 písm. a) a § 10 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v relevantním znění (dále jen „kontrolní řád“), neboť stěžovatel měl být označen jako povinná osoba, nikoli jako kontrolovaná osoba. Správní orgán I. stupně neprovedl dokazování ve vztahu ke společnosti DP&K-CZQ s.r.o., která technická herní zařízení do místnosti umístila, vlastnila je či je alespoň držela a případně z nich měla zisk. Stěžovatel k technickým herním zařízením neměl žádný právní vztah, a tudíž neměl být považován za kontrolovanou osobu. Správní orgány i městský soud ignorovaly klíčové důkazy, z nichž vyplývá, že stěžovatel nebyl provozovatelem technických herních zařízení. Městský soud ve svém rozsudku pouze opakuje závěry správních orgánů, aniž by zohlednil veškeré důkazní prostředky. Nedostatečně byla rovněž posouzena námitka přičitatelnosti jednání fyzických osob provádějících úkony ve vztahu k technickým herním zařízením. Stěžovatel namítá, že správní orgány subsumovaly pod zákonem stanovenou skutkovou podstatu přestupku jednání subjektu, který technická

zařízení vůbec neprovozoval. Zjištěné skutečnosti si správní orgány přizpůsobily svým domněnkám a dospěly ke zkresleným závěrům. Ty pak městský soud nekriticky přebral a nepodrobil je náležitému soudnímu přezkumu. Městský soud podle stěžovatele nesprávně aplikoval § 5 zákona o hazardních hrách. Stěžovatelovo jednání bylo podřazeno pod toto ustanovení, aniž by byla naplněna jeho základní hypotéza, čímž se městský soud v podstatě vůbec nezabýval. Stěžovatel tvrdí, že ani otázka záměru stěžovatele dosáhnout zisku provozováním hazardní hry nebyla zkoumána. Nebyl doložen žádný stěžovatelův zisk, neboť „nájemné“ ve výši 35 % výnosu z tohoto provozování měl sjednáno pan V. H. P. se společností DP&K-CZQ s.r.o., naopak stěžovatel měl s panem V. H. P. sjednáno fixní podnájemné nezávislé na uvedeném výnosu. S provozováním hazardních her navíc souvisejí specifické činnosti uvedené v § 5 zákona o hazardních hrách, které stěžovatel neprováděl. Trvá na tom, že neměl právní ani faktický vztah k těmto zařízením, která byla předmětem kontroly, neboť nebyl jejich vlastníkem ani detentorem, neumístil je do dané provozovny, tato zařízení nebyla umístěna v jeho provozovně „MAGIC X GAMES“, ale v provozovně „BAR BLACK BRIDGE“, která mu nepatří, stěžovatel neměl k těmto zařízením, o nichž byl informován, že na nich budou provozovány znalostní a dovednostní soutěže, nikoliv hazardní hry, přístup a jednání fyzických osob, pokud spočívalo v manipulaci s penězi z provozu těchto zařízení, mu není přiřitatelné, neboť tyto osoby v daném ohledu jednaly na základě zvláštních zmocnění vystavených společnostmi DP&K-CZQ s.r.o.

[14] Stěžovatel dále namítá, že uložená pokuta ve výši 840 000 Kč je zcela nepřiměřená a likvidační, neboť neodpovídá jeho nepříznivé ekonomické situaci ani nedostatku důkazů o jeho vině. Městský soud nezohlednil zásadu individualizace trestu a přezkoumal pokutu pouze na základě nepodložených domněnek správních orgánů. V daném případě by pokuta způsobila likvidaci stěžovatele, který technická herní zařízení neprovozoval a ani z jejich provozu neměl zisk. Stěžovatel také poukazuje na to, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí o zabránění věci potvrzuje jeho tvrzení, že k technickým herním zařízením ani k zadrženým finančním prostředkům z provozování daných zařízení nemá vlastnický ani jiný vztah, takže stěžovatel zabránění těchto věcí nepochybně, nicméně k němu nemělo být přistoupeno v řízení vedeném proti stěžovateli.

[15] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel nekonkretizoval vady rozsudku městského soudu a že kasační stížnost představuje pouze subjektivní nesouhlas s výsledkem řízení. Podle žalovaného stěžovatel nenavrhoval provedení důkazů během soudního řízení, tudíž není oprávněn namítat, že soud tyto důkazy neprovedl. Záznamy o podání vysvětlení byly použity jako jeden z podkladů, z nichž správní orgán I. stupně vycházel. Žalovaný dále uvádí, že správní řízení navazovalo na kontrolu, a proto mohly být skutečnosti zjištěné kontrolou jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku. I pokud by dokazování proběhlo v požadovaném rozsahu, postavení stěžovatele v řízení o přestupku by zůstalo nezměněno. Žalovaný má za to, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem nebylo možné stěžovatelovo soukromoprávní jednání hodnotit jako relevantní důkazy o jeho neúčasti na provozování hazardních her. Stěžovatel umožnil zpřístupnění a obsluhu technických zařízení a zároveň byl prostřednictvím podnájemného, které mu měl platit pan V. H. P., jenž měl mít sám příjem z daných hazardních her, zainteresován na zisku z těchto technických zařízení. K námitce nepřiměřenosti uložené

pokračování

pokuty žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci až po zrušení mimořádných opatření souvisejících s onemocněním COVID-19. Tvrzení o likvidační povaze pokuty nebylo v řízení jakkoli podloženo. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud uvádí, že se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve své judikatuře již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, publ. pod č. 116/2004 Sb. NSS; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost však na druhou stranu není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uváženo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33), přípustné je tedy i implicitní vypořádání části žalobní argumentace. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[20] Rozsudek městského soudu vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, jedná se o odůvodněné a srozumitelné rozhodnutí. Je z něj patrné, proč městský soud nepovažoval žalobní body za důvodné. Městský soud na stěžovatelovu argumentaci předestřenou v žalobě

zcela adekvátně reagoval, přičemž není pravdou, že by přijal závěry, jež nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu; naopak s ním jsou v souladu. Městský soud rovněž řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů, resp. v této otázce se ztotožnil se závěrem žalovaného, že jejich provedení by bylo nadbytečné. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, neboť, jak bude uvedeno níže, v řízení byl zjištěn skutkový stav věci dostatečně pro závěr o stěžovatelově vině. Případná další zjištění na základě stěžovatelem navrhovaných důkazů by na tomto závěru nemohla nic změnit. Ze stejného důvodu pak neshledal městský soud důvodnou ani námitku vztahující se k tomu, že správní orgán I. stupně nenařídil ústní jednání. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že se k této jeho námitce městský soud nevyjádřil. Finanční zainteresovaností stěžovatele na provozu technických herních zařízení se pak městský soud zabýval v bodech 65 a 66 svého rozsudku. Ačkoliv tedy na stěžovatelovy žalobní body městský soud odpověděl zřejmě jiným způsobem, než by si stěžovatel představoval, nejedná se o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy v daném případě nebyl naplněn.

[21] Dále je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského (městského) soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30).

[22] Pokud jde o námitky vad správního řízení a porušení procesních práv stěžovatele spočívajících v nesprávném hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), nezjištění skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu) a nezohlednění okolností svědčících ve prospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 správního řádu), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně, jak bude dále rozvedeno ve vztahu k odpovědnosti stěžovatele za přestupek. Nejvyšší správní soud neshledal žádné relevantní skutečnosti, které by v řízení nebyly zohledněny. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány neporušily svou povinnost vystupovat v přestupkovém řízení v souladu se zásadou vyšetřovací, tedy nestranně zjišťovat skutečnosti ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Správní orgány hodnotily důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž přihlédly ke všemu, co vyšlo najevo.

[23] K námitce nekonání ústního jednání a v té souvislosti neprovedení stěžovatelem navrhovaných výslechů svědků, které dle něj nelze nahrazovat podáním vysvětlení ze strany těchto osob, je nezbytné dodat, že k otázce povahy protokolu o kontrole a záznamů sepsaných pracovníky kontrolního orgánu ještě před zahájením správního řízení při provádění kontroly se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil a judikoval, že přestože samostatné úřední záznamy o podaném vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkaz (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010,

pokračování

č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u stěžovatele pohlížet tak, že mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp., u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin. Nejedná se tedy bez dalšího o skutečnosti pouze zapsané správním orgánem bez možnosti těch, jichž se skutečnosti v listinách obsažené týkají, obsah listin ovlivnit (srov. např. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64). Co může být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, je v zákoně stanoveno demonstrativním výčtem, takže podkladem pro rozhodnutí může být v podstatě cokoli, co může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem. Skutkový stav by neměl oporu v dokazování jen tehdy, pokud by jej správní orgán zjistil jen z podkladů (záznamů), které vyhotovil on sám a jejichž správnost nepotvrdila žádná osoba od něj odlišná, a zejména pokud by obviněný obsah takto sepsaného záznamu popíral (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54, či ze dne 25. 4. 2023, č. j. 10 Ads 235/2021-31). Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že byť sdělení osob učiněná v rámci záznamu o podání vysvětlení při provedené kontrole nemohou nahrazovat plnohodnotné svědecké výpovědi podle § 55 správního řádu, lze výjimečně dokazovat i protokolem o kontrole za situace, kdy osoby vyjadřující se při kontrole nebyly ve správním řízení vyslechnuty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28).

[24] Z § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zároveň plyne, že ústní jednání v přestupkovém řízení není třeba nařizovat vždy, ale pouze v případě, je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného či poškozeného nebo pro zjištění stavu věci.

[25] S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, že správní orgány nepochybily, vycházely-li při svém rozhodování z vyjádření paní Š. či jednatele stěžovatele, učiněných po řádném poučení a podpisem stvrzených v průběhu provedené kontroly, nebyla-li tato vyjádření jediným podkladem pro rozhodování a byly-li skutečnosti v něm uvedené doloženy i jinak. Správní orgány založily svá rozhodnutí zejména na zjištěních kontrolujících osob učiněných v průběhu kontroly a shrnutých v protokolu o kontrole (srov. § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku) a na dalších listinných důkazech, zejména podnájemní smlouvě mezi stěžovatelem a panem V. H. P., „nájemní“ smlouvě mezi panem V. H. P. a společností DP&K-CZQ s.r.o. i na pracovních smlouvách s výše jmenovanými zaměstnankyněmi stěžovatele a jejich změnách či dodatcích. Zároveň stěžovatel nijak konkrétně nezpochybnil obsah protokolu, resp. tvrzení osob, které byly kontrole přítomny. Naopak stěžovatel v kasační stížnosti zároveň namítá, že správní orgány z provedených důkazů nevycházely. Z jeho argumentace tedy lze dovodit, že skutečnosti zjištěné ve správním řízení měly být především jinak právně interpretovány.

[26] Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil zamítnutí stěžovatelova návrhu na provedení ústního jednání a podrobně se vyjádřil ke každému stěžovatelovu návrhu na doplnění dokazování. Zdůraznil, že považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný pro závěr o tom, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se správními orgány i městským soudem, že pro

uvedený závěr nebylo provádění dalšího dokazování třeba. Správní orgány nepochybily, když návrhy stěžovatele neakceptovaly, neboť odmítnutí důkazu může být zdůvodněno právě jeho nadbytečností. To platí tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto, jako tomu bylo v nyní posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).

[27] Stěžovatel dále namítá, že ve správním řízení byly porušeny § 5 odst. 2 písm. a) a § 10 kontrolního řádu, neboť stěžovatel má za to, že měl být během kontroly považován za povinnou, a nikoli kontrolovanou osobu. Předmětem přezkoumání Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti je však primárně kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu, nikoliv žalobami napadené rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel uvedenou námitku neuplatnil řádně a včas v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, tuto námitku tak je třeba ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřipustnou. Jen pro úplnost lze dodat, že vzhledem k tomu, že stěžovatele je možné považovat za provozovatele hazardních her, jak bude dále vysvětleno, byl za kontrolovanou osobu považován zcela právem.

[28] Stěžovatel dále zpochybňuje právě závěr správních orgánů i městského soudu, že byl provozovatelem hazardních her.

[29] Podle § 5 zákona o hazardních hrách „*[p]rovozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry*“.

[30] Jak již zdůraznily správní orgány i městský soud, judikatura Nejvyššího správního soudu jasně potvrzuje, že provozování hazardní hry vyplývá z fakticity jednání subjektu; pro posouzení, zda subjekt provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, není relevantní, jestli byl vlastníkem či nájemcem posuzovaných zařízení, či k nim žádný právní vztah neměl (ve vztahu k obdobné úpravě v zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, publ. pod č. 3855/2019 Sb. NSS, jehož závěry jsou použitelné i ve vztahu k zákonu o hazardních hrách, srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30). Provozování ve smyslu zákona o hazardních hrách přitom nemusí realizovat oprávněný provozovatel (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, a ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 As 120/2021-75). Zajišťování běžné správy technické hazardní hry, přístupu k elektrině či vyplácení výher hráčům zajiště lze považovat za činnosti spadající pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, či ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30).

[31] V nyní posuzované věci bylo prokázáno, že stěžovatel provozoval hostinskou činnost, přičemž v jeho provozovně byla umístěna technická herní zařízení (byť v části, která byla formálně oddělena a označena jako samostatná provozovna pana V. H. P.), která byla obsluhována jeho zaměstnanci, včetně výplaty výher hráčům. To vyplývá z tvrzení paní

pokračování

L. Š., která byla jako obsluha přítomna v den kontroly, kdy byl přestupek spáchán. Ze spisu vyplynulo, že paní Š. vykonávala v kontrolované provozovně práci pro stěžovatele na základě uzavřené pracovní smlouvy, přičemž mezi její pracovní povinnosti patřilo vyplácení výher, obsluha technických herních zařízení a obsluha baru. Na tom nemůže nic změnit ani účelové „zmocnění“, které jí k některým těmto činnostem měla vystavit společnost DP&K-CZQ s.r.o. Za tyto činnosti jí mzdu vyplácela paní K. Č., která byla stěžovatelem uvedena jako odpovědná vedoucí kontrolované provozovny na vstupních dveřích. Dále z obsahu spisu plyne, že stěžovatel minimálně umožnil umístění daného technického herního zařízení do své provozovny (za výše popsanych podmínek), zajišťoval jejich připojení k elektrické síti a zabezpečoval provoz společných prostor, jako je úklid a osvětlení. Stěžovatel se rovněž přímo v podnájemní smlouvě s panem V. H. P. zavázal poskytnout k výplatě „kreditů“ u technických herních zařízení své zaměstnance. Tyto činnosti přitom spadají pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách. Správní orgány i městský soud se touto otázkou podrobně zabývaly.

[32] Z hlediska závěru o tom, zda je stěžovatele nezbytné považovat za provozovatele hazardních her ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, je nepodstatné, že podle smlouvy o podnájmu daných prostor sloužících k podnikání uzavřené s panem V. H. P. mu náležela fixní úplata (podnájemné) ve výši 50 000 Kč měsíčně. V. H. P. měl totiž uzavřeny zmiňované smlouvy se společností DP&K-CZQ s.r.o. ohledně části provozovny, kde se nacházela technická herní zařízení, a tyto prostory měl V. H. P. přenechat uvedené společnosti k užívání za úplatu ve výši 35 % z celkového výnosu z provozování daných technických herních zařízení. Je třeba přisvědčit žalovanému, že stěžovatel podnájemní smlouvou sice přenechal dané prostory k provozování hostinské činnosti, avšak současně se v dané smlouvě dohodl na součinnosti obsluhy prostřednictvím svých zaměstnanců, která má zahrnovat i vyplácení výher (kreditů). Smlouva o podnájmu uzavřená s panem V. H. P. tedy zjevně předstírala jednání (zejména z toho důvodu, aby stěžovatel vložení daného „mezičlánku“ unikl z dosahu judikatury Nejvyššího správního soudu, vůči níž se i v kasační stížnosti skutkově vymezuje tím, že nebyl přímo zainteresován na výnosu z daných technických herních zařízení), kterým stěžovatel přenechal smlouvou určený prostor k užívání jiné osobě, avšak určené prostory fakticky užíval prostřednictvím svých zaměstnanců stěžovatel, nikoliv V. H. P. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že neměl k technickým herním zařízením žádný vztah. Žalovaný správně konstatoval, že stěžovatelem vytvořená právní konstrukce měla vyloučit vznik odpovědnosti za přestupek u stěžovatele, který uzavřel smlouvu o podnájmu se třetí osobou, na jejímž základě měli jeho zaměstnanci provádět obsluhu daných technických herních zařízení. Tuto činnost přitom prováděli souběžně s prací pro stěžovatele, přičemž pro zákazníky nebyl výkon práce pro jiný subjekt odlišitelný od výkonu práce pro stěžovatele. Všechny úkony, kterými došlo k naplnění pojmu provozování hazardní hry, fakticky vykonával stěžovatel, resp. jeho zaměstnanci, tedy osoby, jejichž jednání je mu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky přičitatelné, a to i přes formální a účelové zmocnění pro tyto osoby od tehdejší společnosti DP&K-CZQ s.r.o., kterou žalovaný na základě skutečností jemu známých z jeho úřední činnosti zcela příhodně označil za distributora uvedených technických herních zařízení. Stěžovatel sice přenechal prostory k provozování hostinské činnosti jiné osobě, zároveň však potvrdil, že obsluhu bude provádět prostřednictvím svých zaměstnanců, a věděl tedy, že v daném prostoru budou umístěna technická herní zařízení. Námitku, podle níž jsou na těchto zařízeních provozovány znalostní a dovednostní soutěže, a nikoliv hazardní hry, stěžovatel v kasační stížnosti již přímo neuplatnil (pouze uvedl, že byl takto

informován). Pro jednoznačný závěr, že se jedná o hazardní hry, tedy Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na ustálenou judikaturu, jež je v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů podrobně popsána.

[33] Na uvedených závěrech přitom nemůže nic změnit ani odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019-38, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „*ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou. Naproti tomu ten, kdo pouze umožnil provádění činnosti hodnocené jako provozování hazardní hry, například i tím, že poskytne část stavby k umístění uvedené věci a současně je přítomen výkonu dozoru, je pouze povinnou osobou.*“. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku totiž rovněž výslovně uvedl, že „*podle závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, lze za provozovatele hazardní hry z hlediska správní odpovědnosti označit i další osobu, která vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a jejíž zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení; která měla též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení a která tedy vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení, bez nichž by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné*“. Stěžovatelem zmiňovaný rozsudek tedy nijak nezpochybňuje závěr o tom, že byl provozovatelem daných technických herních zařízení.

[34] Pokud jde o záměr dosažení zisku, městský soud se tímto hlediskem dostatečně zabýval, když uvedl, že stěžovatel vykonával služby související se zajištěním provozu technických herních zařízení za tímto účelem. Dále dodal, že stěžovatel měl finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických herních zařízení, neboť z provozu těchto zařízení mu bylo vypláceno (byť nepřímo) podnájemné. Pro odpovědnost stěžovatele za daný přestupek přitom není rozhodné, zda na zisku participovaly i jiné osoby. Jak již bylo opakovaně konstatováno, stěžovatel měl uzavřenu smlouvu o podnájmu daných prostor s panem V. H. P. za úplatu ve výši 50 000 Kč měsíčně, přičemž tento podnájemce uzavřel smlouvy se společností DP&K-CZQ s.r.o. ohledně části provozovny, kde se nacházela technická herní zařízení, a tyto prostory podnájemce přenechal uvedené společnosti k užívání za úplatu ve výši 35 % z celkového výnosu z daných zařízení. Z důvodové zprávy k § 5 zákona o hazardních hrách vyplývá, že „*[t]ento prvek [záměr dosažení zisku – pozn. NSS] provozování je tak důležitým korektivem pro aplikaci veřejnoprávní úpravy, neboť způsobuje, že se zákon nebude vztahovat na drobné hraní hazardních her mezi přáteli či v rodině, které jsou vyjádřením základních společenských vztahů v soukromé sféře jednotlivců*“ (viz sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 5, 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz). Smyslem této úpravy tedy je odlišit provozování hazardních her podle zákona o hazardních hrách od běžného drobného hraní, o které se v posuzované věci evidentně nejednalo. Záměr dosáhnout zisku je jistě naplněn i v případě, kdy zisku dosaženo reálně není, byť byl předpokládán, či jej má dosahovat jiný spolupracující subjekt. Požadavek záměru dosažení zisku naopak nemůže sloužit k tomu, aby se osoby reálně provozující hazardní hry mohly vyhnout odpovědnosti za své jednání jednoduše tím, že si jednotlivé dílčí definiční znaky § 5 zákona o hazardních hrách rozdělí mezi sebe (například tak, že jeden subjekt zajišťuje veškeré činnosti s tím, že zisk plyne

pokračování

výhradně subjektu druhému; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 As 132/2024-24).

[35] S ohledem na tyto závěry je rovněž zřejmé, že se správní orgány nemusely blíže zabývat otázkou případného podílu společnosti DP&K-CZQ s.r.o. či pana V. H. P. na provozování daných hazardních her, neboť pro závěr o odpovědnosti stěžovatele za daný přestupek je zcela dostačující, že bylo prokázáno, že se na tomto provozování podílel právě on. Ze skutkové podstaty posuzovaného přestupku vyplývá, že odpovědnou osobou je každý, kdo fakticky svým jednáním naplnil znaky provozování hazardní hry bez povolení. Odpovědnost stěžovatele za přestupek je tedy nezávislá na případné obdobné odpovědnosti uvedených subjektů. Stěžovateli ostatně nesvědčí ani právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem či požadovat uznání jeho viny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40).

[36] Stěžovatel rovněž poukazoval na to, že uložená pokuta je nepřiměřená a mohla by pro něj mít likvidační charakter. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pokuta splní svůj účel, pouze pokud negativně zasáhne do ekonomické situace pachatele. Měla by být tedy pro pachatele citelným trestem, aby naplnila funkci represivní, jakož i funkci individuální i generální prevence. Limitem zásahu do ekonomické sféry však je, aby uložená pokuta, až na výjimečné případy u mimořádně závažných či opakovaných deliktů právnických osob, nebyla pro pachatele likvidační. Nesmí být tedy natolik nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele, že by mu byla způsobilá sama o sobě přivodit platební neschopnost, dostat jej do existenčních potíží či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Ačkoliv se jedná o řízení o přestupku, doložení majetkových poměrů pro posouzení, zda je ukládána pokuta likvidační, je především na přestupci. Jak konstatoval rozšířený senát v již zmíněném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, „*bhude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).*“

[37] Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 840 000 Kč, což odpovídá 1,68 % horní hranice sazby (50 000 000 Kč), tedy při samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Nutno podotknout, že v žalobě ani v kasační stížnosti nebyl stěžovatel v otázce přiměřenosti, resp. tvrzeného likvidačního charakteru pokuty, nijak konkrétní a závěry žalovaného, resp. městského soudu napadal především v obecné rovině. Lze proto odkázat na podrobné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž se správní orgán zabýval ekonomickou situací stěžovatele. Z jím doložených údajů za rok 2021 je zřejmé, že stěžovatel vykázal hospodářskou ztrátu, avšak také roční příjmy v celkové výši 19 124 494,68 Kč. Pokuta ve výši 840 000 Kč tak pro něj jen stěží může být likvidační, zvláště

za situace, kdysi může požádat o splátkový kalendář, tedy o to, aby mu úhrada pokuty byla rozvržena do dílčích plateb uskutečňovaných v průběhu až 6 let. Jakkoli není uložena pokuta zanedbatelná, nedosahuje vzhledem k celkovému obratu při podnikání stěžovatele takové výše, aby sama o sobě vedla k některému z důsledků chápaných judikaturou jako zjevně likvidační (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133).

[38] Správní orgán I. stupně se při stanovení výše pokuty zabýval rovněž okolnostmi souvisejícími s vyhlášením nouzového stavu v ČR, takže zahrnul do svých úvah i situaci související s pandemií onemocnění COVID-19, kdy došlo k uzavření restaurací a podobných zařízení. Z doložených účetních dokladů je zřejmé, že stěžovatel dokázal po zmírnění vládních protiepidemických opatření opět začít podnikat a generovat příjmy, přičemž obdržel v souvislosti s uzavřením provozoven také kompenzace od státu. Dle Nejvyššího správního soudu tedy obстоjí závěr správních orgánů i městského soudu, že stěžovatel nemá takové zjiitelné finanční potíže, které by ho po zaplacení pokuty dostaly do existenčního ohrožení, resp. kvůli nimž by byl v souvislosti s úhradou pokuty nucen ukončit podnikání.

[39] Nejvyšší správní soud rovněž v souladu se závěrem správních orgánů i městského soudu shledal, že v tomto případě byly splněny podmínky pro uložení ochranného opatření zabránění věci dle § 53 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť technická herní zařízení byla užita ke spáchání přestupku a zabrané finanční prostředky byly zčásti tímto přestupkem získány a zčásti určeny ke spáchání přestupku a zároveň se vlastníka těchto věcí nepodařilo zjistit. To ostatně stěžovatel ani nezpochybňuje, pouze uvádí, že toto opatření nemělo být uloženo ve správním řízení vedeném proti stěžovateli. Není však zřejmé, proč by k tomu nemělo dojít, zvláště pak za situace, kdy nejsou k dispozici žádné informace o tom, že by v souvislosti s posuzovaným případem provozování hazardních her bez povolení bylo vedeno přestupkové řízení také s jinou osobou.

IV.

Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2025

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu